

ERDCHETTE
FEZOUANE

Orkaan

De windhaan

na vijf jaar stilte

Barst - Heirbaut Karel

Samosti, ik kwam midden in een orkaan terecht, en dat midden in de maand augustus! Die storm bleef maar waaien, hij raasde over het hele land. De radio deelde mee dat Sabine en Laetitia, ontvoerd en verkracht, uit de klauwen van Marc Dutroux en Co waren bevrijd. Maar de storm luwde niet. Ik bevond mij enkele weken later in Luik rond de basiliek Saint-Martin voor de plechtige uitvaart van twee schoolvriendinnetjes van negen jaar, Julie en Mélissa. Beiden slachtoffers van dezelfde ontvoerders, verkrachters en doders: Dutroux en Co. Ik stond daar te midden van moeders en grootmoeders met hun dochters en zonen. Rond de basiliek heerste een stille en serene sfeer. Alles was wit en rein. Moeders en kinderen brachten bloemen aan voor Julie en Mélissa, voor de ouders bloemen van waardering en troost. Ik las met genoegen in de krant dat Gino Russo, de vader van Melissa en staalarbeider, had meegedeeld aan de media: "Koning Albert is niet gewenst op de begrafenis van onze kinderen".

De families Russo en Lejeune hadden wel hun reden. Terwijl zij een jaar op zoek waren geweest naar hun kinderen en door het gerecht en de rijkswacht in de steek waren gelaten, bleef de koningspoort voor hen gesloten wanneer ze aanklopten bij het koninklijk paleis. Niemand deed open!

Samosti, voor die houding van Gino Russo heb ik alleen respect en waardering. wie zal dat doen in zo'n dramatisch moment? Dat is een voorbeeld voor onze jeugd! Gino deed hier een terechte aanklacht. Veertien dagen later was ik op weg naar Hasselt. Het

gruwelverhaal was nog maar in zijn ontwikkeling! An en Eefje werden nu plechtig begraven, beiden slachtoffers van dezelfde verkrachters en moordenaars. Zowel rond de parochiekerk van Eefje als rond de kathedraal waar de plechtige uitvaart van An plaatsvond, stond een grote menigte buiten in de zomerse zon met vele witte ballonnen in de hand, de kinderen met foto's van An en Eefje, Julie en Mélissa. Tussen emotionele harten bestaan geen taalgrenzen. Onze harten klopten op hetzelfde ritme. Het deed pijn. Ik hoorde geen gevloek, al werden de misdadigers vervloekt rond de kerken en binnenskamers. Het was bij de uitvaart in Hasselt dat ik de families zag: Marchal, Lambrechts, Russo, Lejeune. Daar zag ik ook voor het eerst de Marokkaanse familie Benaïssa. Ze treurden. Ook zij waren op zoek naar Loubna, hun dochter, een meisje van negen jaar, dat in het Brusselse al meer dan vier jaar vermist was. Ik bekeek de ingetogen gezichten van de vader en van zijn dochter Nabbella, die meer en meer naar buiten trad. Ik weet het, Samosti! Mijn Boterbloem volgde ook de uitvaartplechtigheden in de woonkamer. Wij allen werden gegrepen door de houding van Paul Marchal, de vader van An. Hij, de lange, magere man, stond vooraan in de kathedraal, voor de doodkist van zijn vermoorde dochter An. Hij nam het woord, trachtte zijn innerlijke spanning te overwinnen. Wat de vader zei, was meteen een diepe aanklacht die sporen naliet: "Indien het gerecht, indien de rijkswacht hun werk hadden gedaan, dan was deze uitvaart van An niet nodig geweest".

Toen ik thuis kwam, zei mijn vrouw onmiddellijk: "Die vader van An is een moedig mens. Ge moet maar durven te midden van de kathedraal, zoiets zeggen."

Samosti, dat was het. Ge moet het durven zeggen. Ge moet het doen in zo'n pijnlijke situatie. Er zijn er veel met de gave van het woord, goede redenaars, maar die nooit spreken als ze moeten spreken of als ze tegenwind vrezin. Ik heb heel wat syndicale deleguees ontmoet die bang waren te spreken. Volgens mij heeft de witte beweging zijn wortels gevonden rond de basiliek in Luik en de kerken in Hasselt, rond het graf van Julie en Mélissa. Dan heel onverwachts, als uit een nevel, zijn de witte ridders naar voren getreden, de ouders door het vreselijke lot aangeduid. Ze dwongen ongewild respect af door hun houding, door hun woorden, door hun openlijke aanklacht. Ze kwamen als geroepen. Er kwam een maatschappelijk debat op gang.

"Het kind moet centraal staan en moet worden beschermd tegen kinderrovers, pedofielen, de maffia uit het kinderpornocircuit, die beschermd worden door duistere figuren uit hoge middens: ministeries, het gerecht, de rijkswacht, de douane. Hoe kan het anders als het sekstoerisme en de kinderarbeid zich verder uitbreiden als een olievlek!"

De witte ridders hadden zelf het ogenblik niet gekozen voor hun openbare optreden, maar in de zoektocht naar hun vermiste kinderen botsten zij op een gerechtelijk en een politieapparaat dat onverschillig en te laks was en onbekwaamheid tentoonspreidde. De witte ridders ontmaskerden de gerechtelijke politie en de rijkswacht

die blijkbaar liever onderling oorlog voerden dan naar vermiste kinderen te zoeken. Iedereen kon in de huiskamer via de televisie, de radio of in de krant de aanklacht van de door het noodlot getekende ouders volgen.

Maar zoals ge weet, Samosti, er was veel meer. Had het gerecht niet moedwillig het onderzoek gesaboteerd naar de Bende van Nijvel die 28 mensen had vermoord? Tien jaar later hangt men robotfoto's van de vermoedelijke moordenaars tot in de herbergen. Dat zijn vijgen na Pasen! Hetzelfde herhaalde zich bij de moord op ex-minister André Cools in Luik. De onderzoeksrechters wisten waar de moordenaars zich bevonden, maar vijf jaar later zou men ze pas aanhouden, precies op de dag van de begrafenis van An en Eefje, omdat het gerecht door de bevolking onder vuur lag.

Samosti, de openlijke aanklacht van de witte ridders was emotioneel, maar gebaseerd op hun eigen ervaring. Het gerecht en de rijkswacht werden aan de schandpaal gebonden. De ouders werden door iedereen geloofd. Daarbij kwamen nog de politieke schandalen rond het smeergeld voor de Agusta-helikopters waaraan de Vlaamse socialisten zich schuldig maakten waardoor zelfs Willy Claes, de NAVO-baas, zijn frak moest uitdoen en de geldverbrander naar Oxford ging studeren. In de Walen had de PS smeergeld ontvangen van wapenbaron Dassault en verstoep in Luxemburg, zodat Dieu Spitaels en Mathot (Waalse socialisten die het volk hebben belogen en bedrogen) de laan werden uitgestuurd. In dat klimaat leidde procureur des Konings Bourlet in

Neufchateau met de hulp van onderzoeksrechter Connerotte het onderzoek in de zaak van Julie en Mélissa, An en Eefje en andere vermiste en vermoorde kinderen. Deze twee hadden het vertrouwen van de witte ridders en ook van de bevolking. Is het niet dankzij hen dat de parlementaire commissie Dutroux werd geïnstalleerd, waarvan we in de huiskamer verschillende zittingen konden volgen?

Samosti, de tijd om veel dingen te herdenken was voor mij aangebroken. Wat betekent het gerecht? Is er wel rechtspraak? En waarop is die gebaseerd? Voor mijn part is het justitiepaleis een spookhuis waarin levende spoken rondwalen. Magistraten, rechters, onderzoeksrechters, advocaten in zwarte toga beschikken over een venijnige slangentong en zijn door onze belastingen dik betaald. In de parlementaire krabbenbak durft men spreken over scheiding der machten terwijl die elitaire bende in het gerechtsgebouw zetelt met een partijkaart op zak. Het gerecht is op een vals beginsel gebaseerd, op een ongelijkheid. Hoe kan een werkloze procederen tegen een patroon, tegen een bankier, tegen de regering? Zij beschikken over een leger slangentongen! Waar ga ik, gaan wij dat geld halen? Samosti, ge kent het oude verhaal! Er was eens een baron en die had een boswachter in dienst. Er was ook een stroper en een oude vrouw die hout mocht sprokkelen met de genade van de kasteelheer. Op een nacht werd de stroper door de boswachter gesnapt. Hij had een haas gestroopt. Onmiddellijk kwam gans het politieapparaat in

beweging. "Gij hebt een haas gestolen op privé grond!," De stroper vloog zonder genade achter de tralies want privé, is de heilige koe. De rechter had niet gevraagd aan de baron: "Meneer de baron, wanneer hebt gij dat bos gestolen? Of was dat zo voorzien in Gods planning?" Zo iets herhaalt zich voortdurend, bij Forges-de-Clabecq, bij Renault, bij de Boelwerf of telkens als een werkloze zijn huishuur niet meer kan betalen.

Samosti, ge weet wat er is gebeurd. Bourlet en Connerotte waren uitgenodigd op een spaghettifeestje waar Sabine en Laetitia, twee slachtoffers van de verkrachter en moordenaar Dutroux, aanwezig waren. Gelukkig waren deze kinderen ontsnapt aan het allerergste, de dood. De twee heren van het gerecht die verder zochten naar mogelijke pedofielen en kinderpornonetwerken, waren op de uitnodiging ingegaan. Dit schoon, menselijk gebaar zou men kunnen onderlijnen, maar de advocaat van de verkrachter-ontvoerder schreeuwde het van de daken: "Connerotte doet hier aan partijdigheid!"

"Gij zijt zot!", zo zou men denken, maar deze advocaat bracht zijn aanklacht tot voor het Hof van Cassatie, waar de rode mantels en de hermelijndragers zich schuilhouden. Madame Kiekendol, het opperhoofd van deze magistraten onderstreepte de uitspraak van Dutroux' advocaat: "Gij hebt gelijk, collega. Connerotte pleegde partijdigheid. Ik zal hem straffen. Ik zal het dossier van de vermiste kinderen uit zijn handen trekken." En dat gebeurde ook. Maar wat daarop volgde ook, Samosti, toen dit via de radio ter ore van de

bevolking kwam! 's Anderdaags vloeiden de klaslokalen leeg, twee van mijn kleinkinderen waren erbij. De werkers stapten met snelle pas de straat op recht naar de gerechtsgebouwen. Aan één stuk door riepen en huilden ze boos: "Stop de operatie doofpot! Connerotte moet blijven!"

In de lagere school bij meester Krol had ik geleerd dat elke Belg gelijk is voor de wet. Dat ben ik intussen al lang verleerd! Enkele jaren voordien werd het zoontje van textielbaron De Clercq, Antonieke, ontvoerd. Het land was onmiddellijk in staat van oorlog. De rijkswacht, het gerecht en de media werden gemobiliseerd. De pastoor stelde zijn parochiehuis ter beschikking voor de dagelijkse persconferentie. De Waaslandse politici beloofden aan de kasteelheer alle hulp. Een maand later was Antonieke terug thuis bij zijn moeder. Meneer De Clercq organiseerde een dankfeest in hotel Serwir in Sint-Niklaas, mijn woonplaats. Alle dikke nekken van de rijkswacht, het gerecht en de politiek waren aanwezig aan de feesttafel, alsook de onderzoeksrechter. Niemand sprak hier van partijdigheid. Ik weet het, jij was ook in die witte stroom te Brussel. De witte ridders hadden ons opgeroepen om ons samen te bezinnen over het kind, over zijn bescherming. Door het conflict tussen Connerotte en Kiekendol dreven we allen mee in die witte stroom. Het deed deugd, al die moeders en grootmoeders in het wit en rein en al die jonge mensen. Samosti, ge weet hoe bang de ministers waren. Ze waren in paniek! „Een manifestatie, zomaar, zonder ordediensten, zonder rijkswacht, hoe is dat mogelijk?"

De vakbondsleiders, de intellectuelen mopperden: "Ze zullen Brussel afbreken!"

Maar de witte ridders geloofden in het volk. "Onze mensen weten waarom ze naar Brussel komen. Alleen zij met een slecht geweten zijn in paniek!"

Toen gebeurde er iets wat nog nooit was gebeurd. Eerste Minister De Haan, een uitgeslagen vos, dacht: "Voor dat die witte stroom in beweging komt, zal ik de witte ridders en hun kinderen ontvangen. Dat zal de bevolking eerder gunstig stemmen tegenover de regering. Want de bevolking bekijkt ons met scheve ogen."

Radio en televisie lieten het uitgebreid weten. Koning Albert was ook wakker geschoten. Hij had alle ouders van ontvoerde, verkrachtte en vermoorde kinderen ontvangen in zijn koninklijk paleis. Zo had hij de plooiën enigszins platgestreken. Samosti, ik weet dat ge echt hebt genoten van deze witte stroom die Brussel overspoelde. Er waren geen gekleurde vlaggen, geen slogans. Het was een bezinning: "Hoe kunnen we de kinderen beschermen tegen pedofielen, tegen de maffia die grof geld verdient met kinderprostitutie en sekstoerisme, tegen kinderarbeid?"

Het was een doordringende manifestatie tegen het gerecht. Een kaste, een gesloten wereld waarin rechters leven voor hun eigen welzijn. Politiekers uit de krabbenbak hebben hun mond vol van de veiligheid van de burgers, maar intussen voeren de rijkswacht en de gerechtelijke politie liever onderling oorlog. Politiekers denken steeds aan de volgende verkiezing: "Hoe kan ik

mijn plaatske behouden in de Brusselse krabbenbak?" Samosti! Wij voelden ons fijn en lekker in deze warme, menselijke witte stroom. Wij allen hebben ons treinticket zelf betaald, waarom niet? Met honderdduizenden wensten wij hier aan deze manifestatie deel te nemen. vele intellectuelen vonden het te min om hieraan deel te nemen. Die kwasten denken steeds dat zij voor ons moeten uitmaken wat goed of slecht is. Voor mijn part kunnen ze hem opblazen.

Het was al eind oktober, de winter stond voor de deur. Al begin december vroom het stenen uit de grond. Ik was blij, hoopte zo rap mogelijk mijn schaatsen te kunnen aanbinden. Ik weet het, deze winter, deze ijskoude dagen waren een ramp, een gesel voor daklozen en bedelaars in onze steden. Ze vluchtten naar de metro's, naar verlaten kotten. Velen zijn niet gestorven van de kou, maar van honger en miserie. In het Europa van Maastricht zijn er vijf miljoen daklozen. Is dat geen schande? Hier verblijven tienduizenden zonder papieren, officieel "illegalen". Het zijn onbestaanden die wel bestaan. Maar hoe moeten die tussen ons overleven?

Op Kerstavond had ik met enkele vrienden onze eerste witte schaatssporen kunnen plaats. Die onzekerheid en dat berekend gevaar heeft zijn aantrekkingskracht. Ik slierde over de ijsvlakte van de Geul, te midden van het polderlandschap. 's Anderdaags trotseerden we de

Noorder ijswind op de Oude Schelde, wat een prachtig winterlandschap. Daarna ging het naar de Oude Durme. Met mijn zoon schaatsten we op het kanaal Brugge-Damme-Sluis. Dat was precies een ruwe kasseibaan. Daarna op de Reien in Brugge wat ons een ongekend zicht bood op het oude historische Brugge. Onvermijdelijk kwamen we terecht op de kronkelende Durme en de Moervaart, samen met vele vrienden en andere schaatsliefhebbers genietend van de winterse omgeving. Drie weken heeft die ijspret geduurd. Dan kwam de dooi. Men kan moeilijk op het water schaatsen. Dus was het wachten op de lente, maar dat was een andere oproep. Roberto d'Orazio, délégué bij het staalfabriek Forges de Clabecq te Tubize, deed een oproep voor een "Multikolore" manifestatie want de staalarbeiders bezetten het fabriek. De baas was vertrokken met de zakken vol geld. Nooit had hij het staalfabriek willen moderniseren maar wel de winst opstrijken. Nu waren 1800 staalarbeiders het slachtoffer, samen met hun vrouw, moeder van hun kinderen. Het spook der werkloosheid dwaalde hier ook rond in de streek, net als in Wallonië en Vlaanderen, net als in de rest van Europa. Economische huurlingen hadden de mond vol over globaliseren, mondialiseren, over het verlagen van de arbeidskost. Diegenen die het minst verdienden, verdienden nog te veel. En de regering zingt mee. Alles moet geprivatiseerd worden, lonen inleveren want de eenheidsmunt voor het Europa van Maastricht moet er komen. Anders wordt het een ramp. Maar in Europa zijn er nu reeds 20 miljoen

werklozen en zijn er al 50 miljoen die leven in de grote onzekerheid. Moet die ramp er dan nog komen?! Maar ondertussen plaatsten rode politiciers smeergeld, ontvangen van wapenbarons, op geheime bankrekeningen in Luxemburg. Die uit den krabbenbak staan onmachtig tegenover de draak met zeven koppen maar toch willen zij nog altijd meehuilen met het Liberaal economisch Europa. De bestendige vakbondsleiders, die jaren meezongen in het koor van het sociaaleconomisch overleg, hebben niets meer te overleggen. De draak met zeven koppen doet wat goed is voor de winst, hoe meer hoe beter, de rest kan de broeksriem aantrekken. Het was in die sfeer dat de syndicale delegatie van het staalfabriek Forges de Clabecq een oproep deed voor de "Multikolore Manifestatie". Het waren niet de bureaucraten want die zijn altijd bang en die marcheren maar als ze overspoelt worden door de basis. Dus kocht ik mij een treinticket om naar Tubize te reizen. Ge hebt het gezien, we waren met velen, met meer dan vijftigduizend. Wij hadden naar Roberto gefluisterd: "Kom naar het staalfabriek gij ongekende burgers, kom naar ons, gij zonder graden, zonder sterren of strepen, gij die u niet wil neerleggen bij de macht van het geld, gij die in stilte revolteert tegen fataliteit, schrik en vrees die men ons van boven opdringt. Laat ons vechten voor ons werk, tegen het onrecht."

Samosti, het was deze taal die duizenden heeft bewogen om op bedevaart te gaan naar Tubize. Het was een aangename verrassing dat ik daar de ouders zag, de

witte ridders, die hun kinderen op een verschrikkelijke wijze zijn verloren. Maar hier stapten ze rechtop mee. Daar was Gino Russo, vader van Melissa, eveneens staalarbeider en dat te Tilleur-Luik Cockerill, waar men ook weet wat overproductie, herstructureren, afvloeien en brugpensioen betekenen. Gino had mee de oproep gedaan voor deze "Multikolore Manifestatie". "Het beschermen van onze kinderen betekent ook dat we hun toekomst helpen verzekeren. Dat is breken met de zo geprezen redelijkheid. Dat is breken met de gedachten dat we de wereld niet kunnen verbeteren. Wij moeten onze kijk, onze gedachten vernieuwen."

Het is juist. wij allen, Samosti, zijn vergiftigd door de Liberale economische ideologie met al haar economische uitdrukkingen van winst naar competitie, van productiviteit naar flexibiliteit. De loonkost is te hoog, wij kunnen niet concurreren. Wie zijn die wij? Wij niet! Deze redenering verlamt ons. Wij moeten met deze gedachten breken. Dat is hoog tijd. Wij zullen vele oude onbruikbare kapellen moeten slopen tot tegen de grond. Wat zei een délégué in Tubize nu weer? "Het is meer dan nodig dat er een nieuwe wind waait door de structuren waarin wij zitten opgesloten. Hier kunnen vandaag alle manifestanten zich vrij uitdrukken. Niet de vakbondleiders in hun ivoren toren, wel de basis van de fabriek neemt de beslissingen. De vakbondsleiding mag mee opstappen. Waarom ook niet. Maar wij, de staalarbeiders dragen de verantwoordelijkheid." Dat is op zijn minst volwassen taal.

Roberto d'Orazio had het in een interview over de schotten die men opzettelijk plaatst in de arbeidersorganisatie. Een schot tussen arbeiders en bedienden, een schot tussen die uit de metaal en die uit de textiel. Waar met de werklozen en de bruggepensioneerden moet plaatsen, weet men niet. Waar is de plaats van zieken en gehandicapten? Wat doet men met de illegalen? Kunnen mensen wel illegaal zijn?

Vanuit het dorp dreef ik mee tussen solidaire harten, passeerde voorbij het staalfabriek. Naar buiten uit gaf het me de indruk van verval. Zo slenterde ik mee langs de spoorweg. Daar jaagde niemand ons op. Ik bezag de affiches die overal aan de vensters waren gekleefd. Wat drukten ze uit? Solidariteit, onrust, onzekerheid. Ik zag ook de verschrikkelijke foto's aan de venster van Julie en Melissa. Ja, in welke tijd leven wij? Het is niet alleen een economische crisis, maar ook een morele crisis. Zullen wij de sociale zekerheid, die door de strijd van onze vaders en moeders is opgebouwd, laten afbreken? Hebben zij niet moeten vechten voor hun rechten tegen bankiers en patroons? Ik had het gevoel dat ik, zoals in mijn jeugd, mee stapte in een processie, met de pastoor in lange gewaden voorop en wij gelovigen achter de gekleurde kerkvanen, onze smeekbeden gericht naar de wolken, naar de schepper van hemel en aarde opdat Hij, de Allerhoogste, de vruchten op het veld zou zegenen en sparen van storm en hagel. Maar nu moest ik mij richten naar de draak met zeven koppen. Of moest ik een beroep doen op Sint-Michael, de drakendoder? Of

moeten wij deze draak zelf doden? Ik nam met weemoed afscheid van het dorp, de staalarbeiders en hun onbekende families. Hoe dikwijls had ik deelgenomen aan sociale bedevaarten, bij afdankingen, fabriekssluitingen en zo meer? Want zelfs onze omgeving wordt verroest en verminkt.

In het treincompartiment heerste een rustige sfeer. Zo iets van: "Wij hebben allen onze solidaire plicht gedaan". Er was toch ook een gevoel van onvoldaanheid. Het had meer moeten zijn, veel meer. De wilde, blinde storm bleef maar razen over het land, over het Europa van Maastricht, net zoals de regeringsleiders dat willen, de waterdragers van de draak. Zij zingen zo mooi in koor: "Leve onze Europese eenheidsmunt". Dan komt ge in het paradijs van bankiers, speculanten, witwassers, wapensmokkelaars, drugdealers en alle criminelen. Maar de mensen zonder centen moeten nogmaals inleveren. In het Europa van Maastricht zal Frankrijk als atoommacht heersen, samen met de Duitse bankiers. De Engelsen blijven aan de Europese rand spelen tot hun eigen voordeel. Ze verhogen in hun land de armoede en voeren de werkloosheid uit. Tussen de landen van Europa woedt een nog nooit gekende economische oorlog. Onze parlementairen uit onze krabbenbak hebben als verlichte geesten onze lap grond in drie stukken opgedeeld. vier regeringen en daarboven één Koning, zo wordt het land onbestuurbaar. Maar zij werken nu voor hun eigen voordeel terwijl de draak met zeven koppen medelijddend toekijkt. "Wij denken en

handelen mondiaal. Wat kunnen wij doen op een stukje akker? Dat is goed voor de varkensboeren." Maar onze stemmenronselaars doen wel een aanval op de lonen. Zij mikken vooral op de lage lonen, want armoede is een edele deugd.

Samosti! Soms ben ik bang als ik zie en luister naar de televisiejournalist. Opnieuw fabriekssluitingen, een massa afdankingen. Daar komt geen einde aan. Het is bij Philips, Bekaert, Belgacom en Alcatel dat men grote kuis houdt ofwel wordt de grote kuis reeds aangekondigd. Wat zullen de aandeelhouders van Suez-Lyonnaise doen met Tractebel. De vakbondsheren krabben zich in het haar, het is waar. Bij FN Herstal zoeken ze net als bij Forges de Clabecq achter een onvindbare overnemer. Bij ons in het Waasland heeft de economische orkaan veel verwoest: gesloten textielfabrieken, het metaalwerkhuis Nobels-peelman al lang met de grond gelijk gemaakt, de Boelwerf is gezonken. Dan kwam er een bliksem uit Parijs. Dr. Schweitzer, baas van Renault bracht een bezoek aan eerste minister De Haan wonende in Vilvoorde en een verwoed voorstander van het Liberale Europa. Eveneens aan tafel zat de minister president Verbranden, Napoleon, voorstander van de Vlaamse verankering. Dr. Schweitzer sprak: "Onze draak is ziek, hij maakt verlies. Daarom zal ik de autofabriek in Vilvoorde sluiten. Dat is spijtig voor de drieduizend bandwerkers. Ge moet begrijpen heren, onze president Chirac duldt geen afdankingen in de Renaultfabrieken in zijn eigen land en dit omwille van de aanstaande verkiezingen. Maar voor de werknemers in Vilvoorde

heb ik nog wel een stukje chocolade in de zak." Onze eerste minister uit Vilvoorde kreeg koude rillingen. Napoleon Verbranden zag zijn Vlaamse verankering in gevaar komen. Hij werd boos. "Dr. Schweitzer, gij komt hier in mijn schoenen schijten. Maakt onmiddellijk deze vuile boodschap bekend of ik zal het zelf doen." Dat was stoute taal. Al greep hij naar zijn goedendag, de baas uit Parijs keek eens vanuit de kille hoogte op hem neer, op onze Vlaamse krekkel. "Goed, minister-president, uw wil zal geschieden, ik verzamel onmiddellijk de pers." Toen de kettingwerkers bij Renault dat hoorden, konden ze hun oren niet geloven. Ze riepen stomverbaasd : "Dat kan niet, dat is onmogelijk, die zijn zeker zot in Parijs? Zomaar zonder slag of stoot Vilvoorde sluiten!" Het werd een gevloek en getier uit onmacht. "Wij zullen die klootzakken in Parijs eens inzepen". De angst en onzekerheid veroverden hun gemoed. "Dan zitten wij zonder werk en zonder inkomen. Er is nergens nog werk." Allen werden bevangen door wanhoop, radeloosheid en slapeloze nachten. Na deze dramatische zakelijke mededeling door de Renaultbaas werd minister van Romaap, zoeker naar werk, voor de televisie gehaald. Hij had altijd een grote mond, maar nu had hij in zijn broek gescheten toen de journalist hem vroeg "Mijnheer de minister, wat nu, wat gaat ge doen, wat kunt ge doen?" Samosti, ge hebt dat manneke gezien op het scherm. Hij kon geen drie tellen en stamelde: "Ik begrijp er niets van. Het is zo brutaal, zo onfatsoenlijk. De werkers bij Renault zijn waarschijnlijk over de sluiting ook niet geïnformeerd. Bij mijn weten waren de

bandwerkers bij Renault zo productief. Ik beschouwde de werkkrachten zo competitief. Zij kunnen de Fransen verslaan in alle voetbalmatchen. Ik dacht toch dat ze flexibel waren en ook bereid om een deel van hun loon in te leveren. Ze zullen dat waarschijnlijk opnieuw doen. Maar uit mijn zakken moeten ze uitblijven!" Samosti, over dat laatste kan ik hem bijtreden. Toen de TV journalist hem vroeg wat hij voelde en of hij met de werknemers van Renault kon meeleven, aarzelde hij en zocht naar de gepaste woorden. "Natuurlijk leef ik mee, ik kan niet anders." Toen ik voor de eerste keer hoorde van de sluiting van Vilvoorde, en de wijze waarop zei ik onmiddellijk: "Dat is nu eens een echte kapitalist, die draait niet rond de pot. Het beest is ziek, ik moet de rotte plekken eruit snijden." Natuurlijk kon de autobaaas het deksel tegen zijn neus krijgen. Ik vond het toch maar verdacht dat het koor van De Haan, Napoleon en de Europese Van Miert, geholpen door de media, luidkeels riep: "Die sluiting is zo brutaal, zo onfatsoenlijk. Renault heeft de gedragscode overtreden." Maar niemand zei: "Hij mag de fabriek niet sluiten!" Zo was het ook bij de uitspraak van de arbeidsrechtbank te Brussel en Nanterre. "De aankondiging van de sluiting is brutaal, onfatsoenlijk, enz..." Maar de rechters stelden de sluiting zelf niet in vraag. Daarover heeft de draak het alleen beslissingsrecht. Hij die de fabriek en de poen bezit, deelt de lakens uit, die beslist over mensen. De eerste minister van Vilvoorde, door paniek gegrepen, richtte zijn smeekbede naar Dr. Schweitzer. "Vertegenwoordiger van de draak, verminder de

werkweek tot 32 uren dan is het niet nodig Renault te Vilvoorde te sluiten. Indien gij mijn bede aanhoort zal de regering, pardon, de belastingbetaler, u elk jaar 200 miljoen schenken." Zelfs de Renaultbaas kon die knieval niet op prijs stellen. Zo is het altijd geweest en zo gaat het maar door. Hoeveel miljarden heeft men al niet geschonken om de honger te stillen van het monster Frankenstein. Nooit is het dankbaar, de slokkoppen willen steeds meer en meer. Met welk recht doet De Haan deze smeebede? Wie heerst er in de fabriek? De geldbezitters doen een beroep op huurlingen om het productieproces te organiseren, universitair, ingenieurs en allerlei deskundigen. Zij plannen in zijn dienst welk model, welke wagens er worden gemonteerd op de band, hoe snel, hoe productief en hoeveel. Er is maar één doel. Zoveel mogelijk winst maken. Hij bepaalt de afdankingen, de sluiting. Er bestaat in de Liberale fabriek geen democratie, wel dictatuur. Dat was een beetje afgezwakt door de ondernemingsraad. Maar die brengt het niet verder dan wat adviseren. Wij zijn en blijven industriële slaven in het eens zo bewierookte economisch overleg model met als sluitstuk de monsterleugen: de sociale vrede.

Er gebeuren ook hoopvolle dingen. Door de scherpe kritiek van de ouders van vermiste en vermoorde kinderen op het gerecht en de rijkswacht. Daar wij samen met de Witte ridders Brussel hebben overspoeld, wordt de regering verplicht een parlementaire onderzoekscommissie Dutroux te installeren. Ondanks

het dramatische gebeuren wordt er een nooit gezien spektakel opgevoerd. Voor de camera's defileerden de zitters uit de gerechtelijke spookpaleizen. De gerechtelijke elite mocht het eens komen vertellen wat zij hadden verzuimd, wat zij niet hadden gedaan in het onderzoek naar de ontvoerde, verkrachtte en vermoorde kinderen. De kijkers konden de magistraten, procureurs des koning en onderzoekrechters aanschouwen als gewone stervelingen. Hoe mooi en fijn rammelden zij hun lesje af, hoe kringelden ze zich in bochten, hoe verdraaiden zij de waarheid en hoe trachtten ze de schuld in de schoenen te schuiven van hun collega's. Leugenaars vielen door de mand. Uiteindelijk ontving de belastingbetaler eens een attractie voor zijn geld. De oorlog tussen de gerechtelijke politie en de rijkswacht kwam voor het voetlicht, een bittere klucht. De rijkswacht had liever alle informatie in hun zakken gehouden. Hierdoor werden juist de kinderen het slachtoffer. Wat een schrill contrast tegenover de Witte ridders die één voor één kwamen getuigen, emotioneel maar sereen en waarheidsgetrouw. De media bracht hier een opvoedend element aan. Honderdduizend kijkers konden luisteren en kijken tot in de gerechtelijke spookpaleizen en hun lamledige werking.

Samosti! Ik en gij weten dat daardoor het rechtssysteem niet fundamenteel zal veranderen. Haar basis is nog ondemocratisch. Het is gebaseerd op ongelijkheid. Zij met poen kunnen het onrecht blijven opkopen. Vrouwe Justitia blijft blind voor geld. Toch deed het mij deugd

dat de verslaggevers van de commissie Dutroux neerdaalden in de Brusselse krabbenbak met hun besluiten. Zij deelden de namen mee van al de magistraten, procureurs des konings en onderzoeksrechters die boter op hun hoofd hadden en die tijdens het onderzoek naar de vermiste kinderen faalden. Een miljoen kijkers hoorden deze namen van de gerechtelijke slangentongen die in hun examens waren mislukt. 's Anderdaags verschenen hun foto's in alle kranten. Ik had graag een vlieg willen zijn om eens te zien en te horen naar al het gevloek en getier in de spookpaleizen te Luik, Charleroi en Brussel want het gejammer van de magistraten en procureurs was kilometers ver te horen.

Samosti! Wat nu? De parlementaire commissie Dutroux had haar baanbrekend werk gedaan. Nu gaven zij de verhitte kom soep door aan de regering die het kokende geschenk liefst onder de mat wilden vegen. Maar dat zal moeilijk kunnen. Daar was zelfs een Witte ridder, Paul Marchal, die zei: "Aan de besluiten van de onderzoekscommissie hangt al een politieke reuk". Tiny Mast, moeder van een vermoord kind, zei: "Ik hoor nu wel dat de politie, de rijkswacht en het gerecht in één zak worden gevoefd. Eerst zien en dan geloven. Dan nog heb ik vele twijfels, want is dat politieapparaat er niet voor ons!" Dat belooft voor de toekomst. Hoe zal de regering die verhitte en kokende soep afkoelen? Waar zal zij de politieke moed vandaan halen? Beste vriendin, toch zit ik nog met een open vraag: is er wel politieke democratie? Met die vlag wordt wel te pas en te onpas

gezwierd. Het zijn onze voorouders die het algemeen stemrecht uit het vuur hebben gesleept. Dat was de weg naar politieke democratie, stemmen voor de wetten en voor het uitbouwen van een sociale zekerheid. En nu willen de supporters voor een Europa van Maastricht dit afbreken. Vandaag zijn we nog steeds deelachtig aan de sociale zekerheden. Wees echter behoedzaam. De draak wil nu alles verslinden. Zijn helpers zijn bereid een handje toe te steken. Vroeger keek de kiezer op naar de volksvertegenwoordiger omdat deze het volk vertegenwoordigde. Dat is verleden tijd. Jaren hebben de politiciers als publieke hoeren zich te koop gesteld langs de weg op reuze reclameborden, met kolossale foto's. Zij lieten zich omkopen, ontvingen smeergeld van wapenbarons en het donkere geld werd geplaatst in Luxemburgse bankkluisen. Het is wraakroepend dat dit gebeurt door diegenen die stemmen ronselen bij de werkers, de werklozen, zieken en gehandicapten. Terwijl zijn er ministers die zwarte villa's bouwen in Frankrijk of die geld winnen aan de groene milieuboxen. Hierdoor helpen zij e democratie verkrachten. Is het niet de coca-cola en Mac Donald's reclame die bij ons de "democratie" bepalen? Het is een democratie waarmee zovelen flirten. We hebben een parlement dat als kleine kinderen buiten spel wordt gezet door bankiers, geldgieren en multinationals. Deze handelen uitsluitend naar eigen denken en dit over de grenzen heen. De vakbondmensen doen hun werk als waterdragers. Terwijl de armen in Europa verarmen, zingt het koor: "Leve Europa! Leve de eenheidsmunt!" De huurlingen

van de draak laten in de fabrieksjungle de machines, computers en robots draaien als dolle honden zodat ze werkloosheid creëren en de werkers onderdompelen in stress.

Somasti! Voor, tijdens en na de Renaultbetoging betrapte ik mezelf op gedachten die ik met moeite naar buiten kan brengen. Er is toch een overproductie van auto's, niet alleen bij Renault. In ons land en in de rest van Europa slippen de wegen toch dicht door al die monsters op vier wieren? De centra in de steden zijn als gaskamers. De vogels vallen verstikt uit de lucht. Aan de ramen kunnen de bloemen niet overleven. Er zijn valse profeten die roepen om meer werk en dit in een maatschappij zonder werk! De vraag is: Waarom ga ik werken in de fabriek? Is dit uit noodzaak? Mijn enige middel om een inkomen te verwerven, om te kunnen overleven met vrouw en kinderen, is gaan werken. Dus moet ik naar die fabrieksjungle waar de draak en zijn huurlingen mij een onmenselijk werkritme opleggen. Daarom moet ik aan de montageband met alle gevolgen van dien. Het monster heeft maar één doel namelijk zoveel mogelijk winst uit ons halen. Waarom mag ik mezelf die vraag niet stellen? Wat is werken, wat is creatief werken? Wat is zelfstandig werken zodat je zelf alles kan plannen en uitvoeren? Maar in dit vernietigend productieproces is dat onmogelijk en moeten wij in dit spoor blijven lopen. Het is een productieproces dat doodt, mij en mijn omgeving. Het liberaal economisch systeem vernietigt en doodt de mens, natuur en dier. Voor alle mensen zonder een zwarte bril is dit duidelijk

zichtbaar. Daar tegenover moet en zal een beweging groeien. Die kan niet vertrekken vanuit een "over gestructureerde" organisatie. De ziekenbond beperkt zich tot oplapwerk.

Liefste, juist voor de betoging voor de Renaultwerkers in ons apenland, werden alle inwoners opnieuw door elkaar geschud. Een ander gruwelijk gebeuren meldde zich aan. Het gerechtelijk onderzoeksteam uit Neufchateau had in de kelder van het pompstation Q8, gelegen op de hoek van de Weyerstraat Te Elsene, het lijkje gevonden van Loubna. Het lag in een stalen kist en was reeds volledig in staat van ontbinding. Toen dit bericht door de media werd verspreid, bracht dit een grote verslagenheid en verontwaardiging teweeg bij de bevolking, bij mijn Boterbloem in de huiskamer en bij mijn Marokkaanse burens. "Is dit niet verschrikkelijk, is dit geen schande. Het meisje Loubna is vier jaar vermist en nu pas vinden ze haar. Dan moeten er nog speurders uit Neufchateau voor komen. Het Brusselse gerecht moest door de grond zakken van schaamte." Radio, televisie en kranten deden het hele verhaal uit de doeken. Het negenjarige meisje Loubna verdween in augustus 1992. Haar ouders woonden in de aanpalende straat van het service-station. Het kind liep op de middag naar de Aldi winkel om een fles yoghurt en is nooit meer thuis gekomen. Toen begon de miserie voor vader Benissa die de verdwijning meldde bij de politie, die het zeer afstandelijk noteerden. "Die komt wel weer terecht!" En dat werd zowat de totale houding van het Brusselse gerecht, onverschillig, laks en onbekwaam. De

procureur des konings stond bovenaan. Deze heren verkeren liever op recepties, in het gezelschap van zakenlieden, pooiers en drugdealers. Na hun oppervlakkig onderzoek, dat er geen was, werd de zaak geklasseerd. "Zand erover! Die kleine Marokkaanse is misschien in Marokko al lang getrouwd. Ge kent dat volk toch." Door de gruwel van Dutroux en Co, die maanden eerder de gevoelige harten had doen beven, zette de procureur des konings Bourlet uit Neufchateau, het onderzoek verder naar alle vermiste of vermoorde kinderen, naar pedofilienetwerken, kinderpornocircuits. Mede door die speurtochten kwam ook de verdwijning van Loubna meer en meer in de actualiteit. Loubna's oudste zus Nabela trad langzaam uit de nevel. Zij ontving nu vanuit de media de volle belangstelling. Zij sprak zeer zacht maar toch met een zekere hardnekkigheid. Haar blanke reine hoofddoek werd in alle huiskamers een vertrouwd beeld. Zij maakte met haar vader deel uit van de Witte ridders. Het gerechtelijk onderzoeksteam uit Neufchateau arriveerde in de Weyerstraat aan het pompstation op basis van twee getuigenissen van over vier jaar terug. Getuigenissen die toen volledig werden verwaarloosd door het Brusselse gerecht. Een vriendinneke van Loubna had enkele dagen na de verdwijning een verdachte wagen opgemerkt. Zij dacht een schim te zien van haar vriendin en noteerde op haar hand het nummer van de taksplaat. Later bleek er een cijfer te ontbreken. Voor de Brusselse onkundige speurders werd dit een onmogelijke opgave om met die gegevens iets te kunnen doen. Maar vier jaar later

probeerden de speurders van Neufchateau alle combinaties uit. En zo kwamen zij terecht bij Derochette, het service station in de buurt van de kleine Loubna. Het werd voor hen meer en meer duidelijk dat ze op het juiste spoor waren. De zoon, Patrick Derochette, 33 jaar, was opgesloten geweest in een psychiatrische instelling en vrijgelaten in augustus 1984 met de vermelding "een zeer gevaarlijk figuur". De pedofiel had vier kleine jongens verkracht. Met deze gegevens waren de onderzoekers bijna zeker. Het pompstation en de leegstaande gebouwen ernaast werden zorgvuldig doorzocht tot in de kelder toe. Daar werd het lijkje, of wat er nog van restte, ontdekt in een stalen kist. De moordenaar Derochette werd aangehouden en naar Neufchateau afgevoerd waar hij bekende. Ongeveer een maand later zou de kinderverkrachter en moordenaar het volgende bekennen in de raadskamer: "Op die fameuze middag liep de kleine Loubna langs het pompstation. De verkrachter trok Loubna naar binnen in het leegstaande gebouw en verkrachtte haar." Het kind huilde, wat een vrouw had gehoord en ook had meegedeeld aan de Brusselse politie. Maar die klootzakken deden opnieuw niets met deze informatie. De moordenaar sleepte het huilende kind mee naar de kelder en sloot het op in een stalen bak. 's Anderdaags heeft hij het kind opnieuw verkracht om er daarna niet meer naar om te zien zodat het kind langzaam de verstikking- en hongersdood stierf. Samosti! Gij zijt ook een moeder van kinderen. Ik heb ook vier kleinkinderen. Ik heb de reactie gezien en

gehoord van mijn Boterbloem. Dat is geen sensatie, dat is een gruwelijk drama. Hoe kunnen onschuldige kinderen beschermd worden tegen zulke perverse misdadigers. Had men zo iemand niet levenslang moeten opsluiten? Samosti! Ik ben de dag voor de begrafenis naar de straat geweest waar Loubna heeft gewoond. Ik wenste die omgeving te zien, de mensen die kwamen en gingen toen ze bloemen neerlegden voor het huis waar de familie Benissa woont. Het waren moeders met blanke reine hoofddoeken of het hoofd, frisse Marokkaanse meisjes, groepen scholieren en studenten met de foto van Loubna voorop. De jongens deden het anders maar ze kwamen talrijk. De voetballers, de Rode Duivels hadden de dag voordien het medeleven betuigd. Dat was als een vertolking van duizenden. Nabela kwam even naar buiten om enkele mensen te groeten. Ho, wat een fijne kleine vrouw. Haar hoofd was verborgen in die blanke reine doek. Toen ik huiswaarts keerde, naar het Zuid station, wipte ik even binnen in een lokaal waar men aan paardenwedenschappen deed. Er waren wel veertig gokkers en kijkers binnen. Zij keken met lange ogen naar de bewegende beelden waarop de paarden renden. Bij nader toezien waren er onder de aanwezigen wel 25 % mensen uit Afrika, de rest waren donkerharigen met een bruin vel. Ten hoogste waren er drie met een melkvel zoals ik. Ook dat was een deel van Brussel, hoofdstad van Europa. Waarom zijn deze mensen hier? Hoe zijn ze gekomen? Waarom blijven ze hier? Hoe voelen zij zich in een grootstad met weinig geld en veel werkloosheid?

Kleine Loubna, meisje uit Tanger, geboren in Brussel, ge hebt bij ons alle harten veroverd door dat ge als onschuldig kind zo een geweldpleging hebt moeten ondergaan, tot de dood. Ik heb uw land van afkomst, Marokko, op een toevallige wijze leren kennen. Ik ben grootvader en ik had altijd de gewoonte om op familiefeesten te vertellen en te zingen voor mijn kinderen en kleinkinderen, ook voor mijn kleinzoon die zo oud is als gij. Hij zette de oortjes en oogjes open. Daarom kleine Loubna, gisteren nog onbekend, vandaag door elkeen bemind, vertel ik je dit. Ik was in onze tuin een deur aan het schilderen toen er plots op de voordeur werd gebonkt. Ik deed de deur open. wie stond daar voor mij? Onze Marokkaanse buurvrouw Naiman, in een lang rood kleed. Uit haar pols stroomde bloed op de grond. Zij was in paniek. Haar twee kleine kinderen hingen huilend aan haar kleed. Ik was ook in paniek. Ik liep terug het huis in om een stuk touw om de pols af te binden maar het bleef maar bloeden. Wat moest ik doen? Ik sprong midden op de weg met mijn armen en benen wijd open zodat er geen auto kon passeren. De eerste auto die aankwam moest remmen. Ik riep naar de chauffeur: "Deze vrouw bloedt dood, breng haar naar de kliniek!" Maar wat deed de chauffeur, de lafaard? Hij startte opnieuw de motor en reed in volle snelheid de straat uit. Ik vloekte hem achterna. Waarom deed die stoute man dat? Omdat hij misschien met het bloed zijn auto niet wilde bevuilden? Of misschien omdat hij zag dat het een Marokkaanse vrouw was? Hij was weg! Ik had geen tijd om te aarzelen

Loubna, want Naiman verloor veel bloed. Ik sprong opnieuw de weg op. Deze keer was het een grijze vrouw achter het stuur. Die was opgeschrikt door het zwaaien van mijn armen. Zij stopte en keek doordringend toe. Ze zag de ernst van de toestand in en Naiman mocht in de wagen stappen. In de kliniek werd ze verzorgd en 's avonds was ze weer thuis bij haar vier kinderen en haar man Ahmmed. Loubna, nu komt het. Enkele dagen nadien zei Ahmmed tegen mij: "Sjarel, ge zou mijn land, Marokko eens moeten bezoeken. Dat is een schoon land en dat is zeer interessant voor u." Het jaar daarop ben ik naar het land van uw voorouders gereisd. Voor mijn vertrek telefoneerde Ahmmed naar zijn familie in Tanger: "Onze buurman komt morgen toe in Tanger en hij komt voor drie dagen bij u logeren." Zoiets verraste mij helemaal. Ik ben in Tanger drie dagen gebleven en dan doorgereisd. Onderweg kwam ik nog bij twee families van mijn burens terecht. Ik werd telkens gastvrij ontvangen. Op die wijze kwam ik aan de Woestijnpoort Zagora. Loubna, dit is een waar gebeurd verhaal. Na mijn reis schreef ik het boek 'Brieven uit Marokko'. Zoals ge ziet, heb ik een kleine emotionele band met het land waar jij niet geboren bent. Die zaterdagmorgen, het was zacht en zonnig, het begin van de maand maart, stapte ik vanuit het Zuidstation naar de metro. Daar was de begrafenis sfeer voor de kleine Loubna voelbaar en zichtbaar. Marokkaanse families vulden de voertuigen richting Schumanplein. Ik volgde de blanke reine hoofddoeken in gezelschap van hun kinderen, mannen en grootvaders. Allen richtten hun schreden naar het

Jubelpark, naar een voor hun vertrouwde plaats achter de centrale moskee in Brussel. Kleine Loubna, waarom was ik hier, wat dreef me hierna toe? Een kind dat vermoord was door een sadist. Of was er meer dat mij beroerde? Er was een band van verschrikking die al maanden vele harten in ons land raakte. Verkrachters van kinderen. Kindermoordenaars. De stille manifestatie rond de Sint Martin basiliek te Luik, de uitvaart van Julie en Mélissa. Het was allemaal verbonden door dezelfde gruwel. Ook op de plechtige uitvaart van An en Eefje te Hasselt was er een menige van moeders en grootmoeders die diep waren geschokt en vol medeleven. Dezelfde verkrachters en moordenaars hadden op deze onschuldigen hun duivelse instincten bot gevierd. Daarna kwam er de Witte mars te Brussel. De Witte ridders nodigden ons uit om samen met hen te bezinnen hoe we alle kinderen kunnen beschermen tegen ongere elementen. Kleine Loubna, meisje uit Tanger, nu zijn we allen hier verzameld. Een onmens heeft u verkracht en u levend opgesloten in een stalen kist waarin ge gestikt zijt en een vreselijke hongersdood gestorven. Deze kindermoordenaar was niet dezelfde. Maar deze pedofiel was wel op dezelfde onverantwoordelijke wijze vrijgelaten. Het gerecht leeft alleen voor zichzelf. De politie was onbekwaam en onverschillig. Politiekers hebben de mond vol over de veiligheid van de burger. Maar ze liegen en bedriegen. Ze moeten jaren hun tijd besteden om te bewijzen dat ze niet liegen, dat ze geen smeergeld aannemen. Nu zijn we hier allemaal verzameld in het Jubelpark. Er staan

ook grote televisieschermen voor de centrale moskee. Wij weten wat er is gebeurd. Ook uw zwangere moeder, uw vader, broers en zussen weten wat er is gebeurd. Vandaag nemen we afscheid van een kleine martelares. Ik zag moeders met hun kinderen in grote getallen aankomen in de schaduw van de bomen, in de zon, met de bloemen in de hand. Ze dragen een kleine foto van u op de borst. Ze leggen de bloemen neer voor een foto. Loubna, ge keek zo zacht, zo onderzoekend, zo schelms. Elkeen in ons land wist dat er vandaag iets doordringends gebeurde. Het was een nog nooit geziene manifestatie. Radio en televisie waren paraat om het allemaal door te zenden naar mijn Boterbloem in de woonkamer, naar Samosti, naar honderdduizenden. Alle mensen met een goed hart volgden het nieuws met de tranen in de ogen. Loubna, ik ben grootvader van vier kleinkinderen. Wat Carine Russo, de moeder van Melissa, zei is zo klaar: " Elk kind is een geschenk, elk kind is iets uitzonderlijks, iets wonderbaars. Elk kind betekent nieuw leven, vernieuwing, toekomst en hoop. Wie het kind vernietigt en vertrappelt, trapt op ons hart. Dan wordt ge door het volk vermaledijd, dan komt het volk met al zijn hebben en zijn in opstand."

Loubna, toen de witte kist waarin ge voor eeuwig ligt, de moskee werd binnengedragen, hoorde ik alleen de vogels in de bomen, de moeders die weenden en een grijsaard die een traan wegpinkte. Verliefde koppels omklemden elkaar vaster en dachten: "Dat mag nooit meer gebeuren!" Op een bepaald ogenblik keerden alle gelovigen zich met het gezicht naar Mekka. Ik weet dat

dit de heilige plaats is voor de Moslims. Ik bezocht de moskee in Temse en verschillende andere, ook in Turkije en ook in uw land. Op de muur van enkele moskees stond in grote letters "No Muslemen!" Dat viel me tegen. Dat was een vorm van onverdraagzaamheid. Sommige betweters willen het nog niet begrijpen dat er hier een grote brug wordt gelegd tussen vele harten. De brug werd gebouwd rond Julie en Melissa, rond An en Eefje en zes maanden later staan we met duizenden rond uw witte doods-kist. Sommige intellectuelen zonder gevoel, de zogenaamde linkse zakken, beschouwen dit als te emotioneel. Diezelfde zullen morgen misschien mee opstappen in een betoging tegen het racisme met enkele honderden uitgedroogden terwijl dat er hier gedachten en gevoelens samenvloeien. Gij Loubna, jij zijt nu het centrale punt. De Witte ridder, Paul Marchal, vader van An, zal dezelfde woorden herhalen die hij ook in de kathedraal te Hasselt uitsprak bij de doods-kist van zijn dochter: "Deze begrafenis van An, Eefje en Loubna was niet nodig geweest als het gerecht, indien de politie en de politici hun werk hadden gedaan."

Loubna, klein meisje, is het verkeerd dat ik naar het grote scherm keek, naar het gebeuren van de rouwdienst in de moskee? Maar ik keek vooral naar de mensen rondom mij. De Marokkaanse gemeenschap gaf me een blik van jeugdig zijn en dynamisme. Hier in Brussel leeft een Marokkaanse gemeenschap, ook een Turkse en nog anderen. Hoe voelen deze mensen zich nu, in deze economische crisis? Het racisme stijgt. Er wordt jacht gemaakt op illegalen. Dat is niet zo voor de

familie Benaïssa en voor vele anderen. Maar kunnen kinderen, kunnen mensen illegaal zijn? Ik weet uit de boeken dat er in de eerste wereldoorlog hier Marokkaanse soldaten gesneuveld zijn. De Fransen waren toen in Marokko de koloniale. Ook de Belgische regering heeft in Kongo, in dienst van bankiers en industriëlen, de mensen uitgebuit. Nu worden er honderdduizenden kinderen in Rwanda en Zaïre vermoord als gevolg van de koloniale overheersing. Ik las in de krant dat uw familie diep gelovig is. Ik heb een katholieke opvoeding gekregen van mijn grootmoeder. Wat ik nu wil vertellen zal geen problemen scheppen. Loubna, gij hebt thuis leren lezen in de Koran, ik in de Bijbel, God schiep hemel en aarde, zon en maan, vissen en apen, daarna de mens, geen illegalen. Volgens de Schepper waren alle mensen broers en zusters, fundamenteel gelijkwaardig. In ons lichaam circuleert rood bloed. Wij hebben allen een hart. Kinderverkrachters en moordenaars hebben een verdorven hart. Ik en jij lopen op ons twee voeten. Elkeen gaat graag slapen met een volle maag, ook in Marokko, ook in Rwanda en Zaïre. Elk kind, waar ook ter wereld, heeft recht op bescherming, op leven. Daarom zullen Dutroux en Derochette vervloekt zijn tot op het einde der tijden. Uw zuster Nabela ademde en uitte haar gedachten. Uw zuster werd een openbare vertolkster. Elke mens heeft dat recht. Uw zuster kan haar gevoelens vertolken op een zachtaardige manier met veel wilskracht. Zij heeft onze harten geroerd. Loubna, uw vader, moeder, broers en zussen beseffen wat liefde en

vreedschap betekent. Zij waren u trouw tot in de dood. Nu rouwen we met hen mee. Ook dat is een mensenrecht. Het is alleen maar een onmenselijke maatschappij, een kille staat die mensen bestempelt als illegaal. Ik was in Marokko, in de Koninklijke stad Féz. Het was in april. Hoog in de lucht zag ik honderden zwaluwen cirkelen en duiken. Zij maakten zich klaar voor de grote vlucht naar mijn land. Nu weet ik waar de zwaluwen vandaan komen als het lente wordt. Voor vogels bestaan er geen grenzen. Wie zal de lenteverkondigers tegenhouden? Waarom wil men mensen grenzen opleggen en hun vrijheid aldus beperken? Grenzen bestaan niet voor rijken, magistraten en rechters. Ze bestaan wel voor de hongerigen die op zoek zijn naar een plaats in het paradijs, in een 'vreemd' land. Loubna, deze namiddag zal de stalen zwaluw met u naar Tanger vliegen, naar uw land van herkomst. Als een klein meisje zult ge twee steden verbinden met al wat er tussen ligt. Uw oom Mokodim, broer van uw zwangere moeder, heeft alles in gereedheid gebracht. Uw vader en Nabela vliegen met u mee om daarna weer te keren bij ons. Duizenden bureu, vrienden uit Tanger en omgeving zullen u verwelkomen. Ook de familie van mijn Marokkaanse bureu. Vaarwel Loubna, meisje uit Tanger. Nooit of nooit zal ik u vergeten, zullen wij u vergeten. Gij blijft in onze geest, bij allen uit het Jubelpark en ver daar buiten. Adieu.

Samosti, het is ongelooflijk wat er allemaal gebeurde de laatste zes maanden. Ik vertrek met Pasen naar Parijs

voor de voorbereiding van de Europese mars. De mars vertrekt toevallig in Tanger, Marokko, met werklozen, zij die leven in onzekerheid, de uitgeslotenen, daklozen en zij die hier zijn zonder papieren, om in Amsterdam aan te komen waar de top plaats heeft van Europa Maastricht. Het is een samenkomst van regeringsleiders, waterdragers van de draak met zeven koppen, handlangers van het Liberaal economisch systeem. Wij zullen roepen: "Europa Maastricht op de vuilhoop. Europa zonder ons tegen ons! "

Het rapport van de parlementaire commissie Dutroux is klaar...

Karel Heirbaut
1996.